

**BUZ
GEZEGENİ
BARBARLARI**
RUBY DIXON

**DE
X
PLUS**

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI

Orijinal adı: Ice Planet Barbarians

© 2015, 2021, Ruby Dixon

Ice Planet Honeymoon: Vektal & Georgie © 2019, Ruby Dixon

Yazan: Ruby Dixon

Çeviren: Güneş Çıgay

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd Sti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2024 / ISBN 978-625-8492-27-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Kelly Wagner

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**BUZ
GEZEGENİ
BARBARLARI**
RUBY DIXON

Çeviren: Güneş Çıgay

**DE
X
PLUS**

Bu kitapları ilk kez eline alan okurlar
ve beş yılı aşkın bir süredir arkadaşlarına
mavi uzaylı kitaplarından bahseden okurlar için.

Teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK

Georgie

Düne kadar ben, Georgie Carruthers, uzaylılara asla inanmazdım. Ah, elbette evrende her türlü olasılık mümkündü ama biri bana küçük yeşil adamlar uçan dairelerle Dünya'da dolaşarak insanları kaçırmak için fırsat kolluyorlar deseydi onlara kaçık olduklarını söyledim.

Ama o dündü.

Bugün mü? Bugün ise durum son derece farklı.

Sanırım her şey önceki gece başladı. Genel olarak epey sıradan bir gündü. Bankada, arabaya servis veznesinde çalıştığım uzun bir günün ardından eve geldim, kendime bir tabak hazır yemek ısıttım ve televizyon izlerken yedim, yatmadan önce kanepede uyukladım. Pek parti hayatı sayılmazdı ama olsun yani. Günlerden salıydı ve salı günleri sadece iş olurdu, oyuna yer yoktu. Uyumaya gittim ve o andan itibaren işler tuhaflaşmaya başladı.

Rüyalarım karmakarışıktı. Her zamanki dış kaybetme ya da sınıfın önünde çıplak kalma rüyalarından değildi. Çok daha uğursuzdu. Kaybediş ve terk edilmiş rüyaları. Acı dolu, soğuk beyaz odalarda geçen rüyalar. Tünelde yürüdüğüm ve yaklaşan bir tren gördüğüm rüyalar. O rüyada, gözlerimi ışıktan korumak için elimi kaldırmaya çalıştım.

Ama elimi kaldırmaya çalıştığım da bunu başaramadım.

Bu da beni uykumdan uyandırmış olmalıydı. Birinin tam üzerime tuttuğu küçük ışığa gözlerimi kısarak baktım. Biri... gözlerime ışık mı tutuyordu? Kafamı toplamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

dım ve rüya görmediğimi fark ettim. Evde de değildim. Ben... yeni bir yerdeydim.

Sonra ışık söndü ve bir kuş cıvıladı. Gözlerimi kısıtım, gözlerim karanlığa alıştı ve etrafımın bir şeylerle çevrili olduğunu hissettim. Uzun siyah gözleri, kocaman kafaları ve sıska soluk tenli kolları olan şeylerle. Küçük yeşil adamlarla.

Çılgılığı bastım. Resmen kanlı bir cinayet çılgılığı attım.

Uzaylılardan biri başını bana doğru eğdi ve ağzı hareket etmese de kuş cıvıltısı tekrar duyuldu. Sıcak ve kuru bir şey ağzımı örterek beni boğdu ve burun deliklerime kötü bir koku doldu. Lanet olsun. Ölecek miydim? Çılgınca, çenemi açmaya, etrafımdaki dünyaya kararırken nefes almaya çalıştım.

Sonra tekrar uykuya daldım, rüyamda işimi yapıyordum. Stresli olduğumda rüyamda hep işimi yapardım. Saatlerce, bir türlü açılmayan yirmi dolar destelerini açmaya çalışırken öfkeli banka müşterileri bana bağıyordu. Para üstlerini saymaya çalışırdım ama bir türlü kafamı toplayamazdım. İş rüyaları genelde en kötüsüdür ama bu seferki rahatlatıcıydı. Tren yoktu. Uzaylılar yoktu. Sadece bankacılık vardı. Bankacılıkla başa çıkabilirdim.

Ve bu da beni... buraya getirdi.

Uyanıktım. Uyanıktım ve nerede olduğumdan tam olarak emin değildim. Gözlerim yavaşça açıldı ve etrafıma bakındım. Kokuya bakılırsa lağım gibi bir yerde olmalıydım; arkamda bir duvar olduğunu hissediyordum ve vücudumda acımayan tek yer yoktu. Henüz tam olarak uyanmamışım gibi kafam bulanık ve beynim uyuşuktu. Elim kolum tutmuyordu. Uyuşturulduğumu fark ettim. Birisi bana ilaç vermişti.

Birisi değil. Bir şey.

Kara gözlü uzaylıların görüntüsü zihnimde canlanınca nefesim hızlandı ve etrafta onları aradım. Artık her nereye sem, yalnızdım.

Tanrı'ya şükür.

Loş ışıkta gözlerimi kısarak etrafımı seçmeye çalıştım. Geniş, karanlık bir odadaydım sanki. Yaklaşık on metre yüksekliğindeki

tavanda bulunan küçük tüplerden soluk turuncu bir ışık yayılıyordu. Duvarlar ise simsiyahtı ve saçma olduğunu bilmesem, buranın tuhaf bir bilimkurgu filminde göreceğin türden bir kargo bölümüne benzediğini söyleyebilirdim. Karşımdaki duvarda, dolap gibi duvara dizilmiş ikişer metre uzunlukta altı adet büyük metal tüp vardı. Bu tüplerin kenarlarında turuncu ve yeşil ışıklar, dalgalı çizgiler ve noktalar halinde aşağı ve yukarı gidip geliyordu; uzaylı yazısı gibiydi. Uzak duvarda, yuvarlak köşeli dikdörtgen bir kapı vardı. Gerçi kapıya ulaşamıyordum çünkü bir çeşit metal ızgaranın arkasındaydım.

Ayrıca ortalık iğrenç kokuyordu. Aslında tek koku yoktu, birbirine karışmış birkaç tane vardı. Sidik-bok-kusmuk-ter kokteyli gibiydi ve öğürmemeye neden oluyordu. Elimle ağzımı kapatmaya çalıştım ama kolum emirlerime uymadığından tek yapabildiğim onu azıcık sallamak oldu. Öyk...

Uyuşturucudan ağırlaşan başımı sarsakça çevirerek içeri bakındım. Böylece aslında yalnız olmadığımı fark ettim. Izgaranın benim bulunduğum tarafına dolmuş başkaları da vardı: Kıvrılmış, uyuyan bedenler. Loş ışıkta, yavru köpekler gibi birbirine sokulmuş, yaklaşık benim boylarımda yedi, belki sekiz karaltı saydım. Hepimiz metal ızgaranın bu tarafında olduğumuza göre bir tür hapisane hücrelerinde tutulduğumdan şüphelenmeye başlamıştım.

Ya da bir kafeste.

Gerçi bir kafeste olsaydım vaziyetim daha kötü olabilirdi. Anca ayakta durabilecek kadar yer vardı, daha fazlası değil. En azından burada uzaylılar yoktu. Panik yapmak istiyordum ama onu yapacak kadar bile halim yoktu. Sanki dışıya gitmişim de operasyon öncesinde narkoz vermişler gibiydi. Herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

Çıplak olan üst kolum ağrıyordu; parmaklarımı yavaşça kolumda gezdirdim. Kolumda daha önce olmayan birkaç kabarıklık vardı ve daha sert ovalayınca derimin altında katı bir şeyin olduğu hissediliyordu. Bu da neydi böyle be? Karanlıkta bakmaya çalıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Uzaylıların ve gözlerimi kamaş-

tırın ışığın görüntüleri, kâbuslar, dehşet... Hepsi birden içimde hortladı ve panikledim. Boğazımdan bir inilti fırladı.

Bir el diğer koluma dokundu. "Çığlık atma" diye fısıldadı kızın teki.

Ona bakmak için başımı ağır ağır döndürdüm. Benim yaşlarımdaydı ama sarışındı ve benden daha zayıftı. Saçları uzun ve kirliydi, zayıf yüzünde gözleri kocaman duruyordu. Odaya şöyle bir göz attı ve az önceki uyarısını anlamamış olabilirim diye parmağını dudaklarına götürdü.

Sessiz ol. Tamam. Tamam. Boğazımda yükselen çığlığı bastırdım ve sakin kalmaya çalıştım. Başımı sallayarak onayladım. Çığlık yoktu. Çığlık yoktu. Kendimi toparlayabilirdim. Başarabilirdim.

"İyi misin?"

Sözcükleri telaffuz etmeyi beceremeyen ağızımdan yarım yamalak bir "Eeeevveet..." çıktı ve salyalarım üzerime aktı. Aman ne güzel. Ağızımı silmek için ağırlaşan ellerimden birini kaldırdım. "Üfgünüm..."

"Sorun değil" dedi, ben tekrar panikleyemedim. Diğerlerini uyandırmamak için sesini alçalttı. "Uyandıığımızda hepimiz biraz akşamdan kalma oluyoruz. Gelen herkes ilaçla uyuşturulmuş oluyor. Birazdan etkisi geçer. Ben Liz."

"Georgie" dedim ona, adımları doğru düzgün söylemek için ağırdan alarak. Kolumu ovuşturdum ve tuhaf şişlikleri gösterdim. "Neeelerr oluyor?"

"Eh" dedi Liz "Uzaylılar tarafından kaçırıldın. Ama sanırım bunu zaten anlamışsındır, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Ya da gülümsemeye çalıştım. Yine salyalarım akıyordu herhalde.

Liz yanıma kaydı. "Tamam, bakalım önemli noktaları özetleyebilecek miyim? Buradakilerle başlayalım." Eliyle, kafesin içinde yığılmış halde uyuyan diğerlerini işaret etti. "Onlar da kaçırıldı. Hepsi Dünyalı, çoğu Amerikalı. Sanırım içlerinde bir de Kanadalı var. Sen yirmi iki yaşında mısın?"

"Ebeth?"

“Tabii, ben de öyle düşünmüştüm. Hepimiz öyleyiz. Ayrıca yine tahmin edeyim: Yalnız yaşıyorsun, hamile değilsin, önemli bir sağlık sorununun yok, aileden kimse de yakınında yaşamıyor?”

“Sen bunları nasıl...”

“Çünkü hepimiz aynı durumdayız” dedi Liz kasvetli bir sesle. “Kaçırdıkları her kızın hikâyesi aynı. Megan hariç. O hamileydi. İki aylıkmuş, öyle söyledi ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi onu vakumlayıp dışarı attılar.” Liz ürperdi. “Yani bizi artık her nereye götürüyorlarsa, hamile kızları değil de sadece genç ve sağlıklı olanları istiyorlar.”

Aman Tanrım. Kusma isteğimle savaşarak güçbela yutkundum. Gerçi kusabileceğim bir yer de yoktu; buranın neden lağım gibi koktuğu belli olmuştu sanırım. Liz’in kokusu da pek hoş sayılmazdı. “Sen... ne kadar zamandır buradaasın?”

“Ben mi?” diye sordu. “İki haftadır. Bildiğimiz kadarıyla en uzun süredir burada olan Kira. Kulaklık takan kız.”

Etrafıma bakındım ama kimsede kulaklık göremedim.

“Bir çevirici takıyor” diye açıkladı Liz. “Yakında anlarsın. Sana bir anda çok fazla şey anlattım galiba? Tamam, tekrar deneyelim. Şu tüpleri görüyor musun?” Uzaktaki duvarı, bana büyük boy dolapları hatırlatan şeyleri işaret etti. “Kira, içlerinde ne olduğunu görmüş. Tıpkı bizim gibi kızlar varmış.”

Yutkununca gırtlığımdan aşırı yüksek bir şapırtı çıktı. *Daha fazla insan mı?*

Liz bana elini sallayarak sessiz olmamız gerektiğini işaret etti, ben de kolumdaki kaşintılı şişlikleri ovuşturarak başımı salladım. Birilerinin gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı ve kimse görünmeyince bana daha da sokuldu. Yanımda duran bedeninin kokusunu alıyordum; terli ama insan gibi kokuyordu. “Aynen. Kira’yı kaçırmışlar; durmadan onunla konuşuyorlarmış ve o da onları anlayamadığını söylemiş, bu yüzden onu kulağından tutup resmen içine çevirici bir aygıt zımbalamışlar. Ama sanırım ellerinde sadece bir tane varmış, o yüzden Kira geri kalanımız için çeviri yapmak zorunda.”

MİLYONLARCA
HAYRANA ULAŞAN
ULUSLARARASI
ÇOK SATAN

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI

ROMANTİK BİLİMKURGUNUN
ZİRVESİ

**Bir insanla bir uzaylının
arasındaki sıra dışı aşkı keşfedin...
Georgie ile Vektal'in buzlar üzerindeki
alevlerine şahit olun...**

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başınıza gelebilecek
en kötü şey olacağını düşünürsünüz değil mi?...

Ama hayır, daha kötüsü de var.

Bu uzaylılar, gemileriyle ilgili bir sorun yaşadılar ve insan kadınlardan
oluşan kargolarını -yani bizi- buzdan bir gezegene terk etmeye karar
verdiler ve işler daha da beter oldu.

Gezegenin vahşi kış ortamında hayatta kalacak donanıma
sahip değiliz. Bizi kurtarmak için yardım bulma umuduyla
karda ilerlerken, aradığım yardım beni buluyor.

Kendisini oldukça... şaşırtıcı bir şekilde sunan,
mavi boynuzlu, büyük ve heybetli bir uzaylı
bu; Vektal. Karşımda göğsü titriyor ve
bunun benim onun eşi, onun seçilmiş
kadını olmamdan kaynaklandığını
söylüyor. Benim ve halkımın
hayatta kalmasına yardım
edecek gibi.

Peki ya sonra?

Çeviren: Güneş Çıgay

